

ΔΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ

Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΕΠΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ

ΥΑΛΛΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙ ΚΑΙ ΘΛΙΨΕΙ

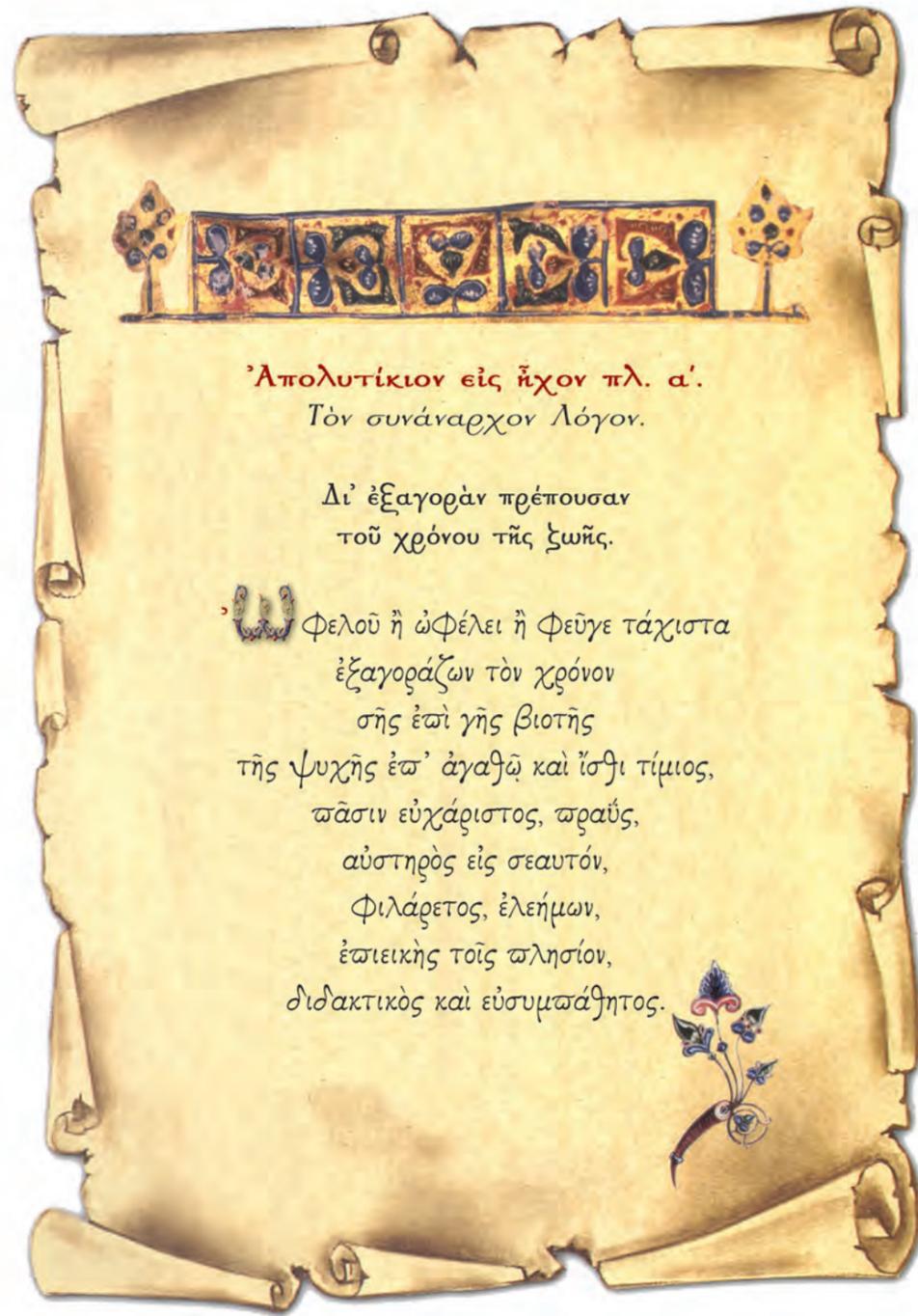

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 2007

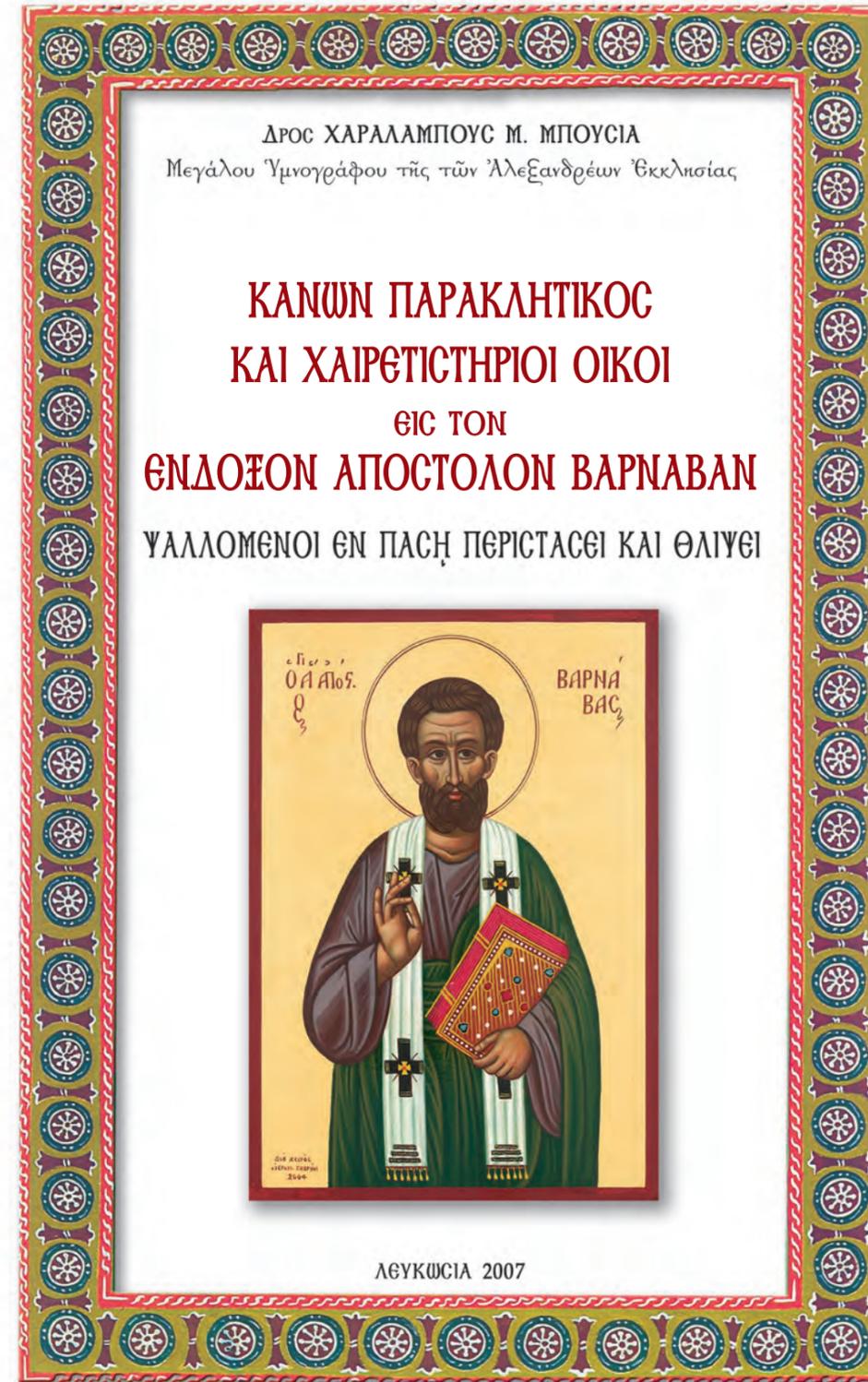

Ένωμένοι ὅλοι μας
 με ἀγάπη καὶ
 συμπροσευχόμενοι
 ἐνδυναμωόμεθα
 καὶ σκορποῦμε
 ἐμπόδια καὶ
 μικροαδυναμίες.
 Μὲ ὕμνους
 καὶ προσευχὲς
 ἅς κατευθύνουμε
 ὅλη τὴν πορεία
 τῆς ἡμέρας καὶ
 τὶς κινήσεις μας
 καὶ ὁ Θεὸς
 θὰ εἶναι πάντοτε
 μαζί μας.

Γέροντας Γαβριήλ

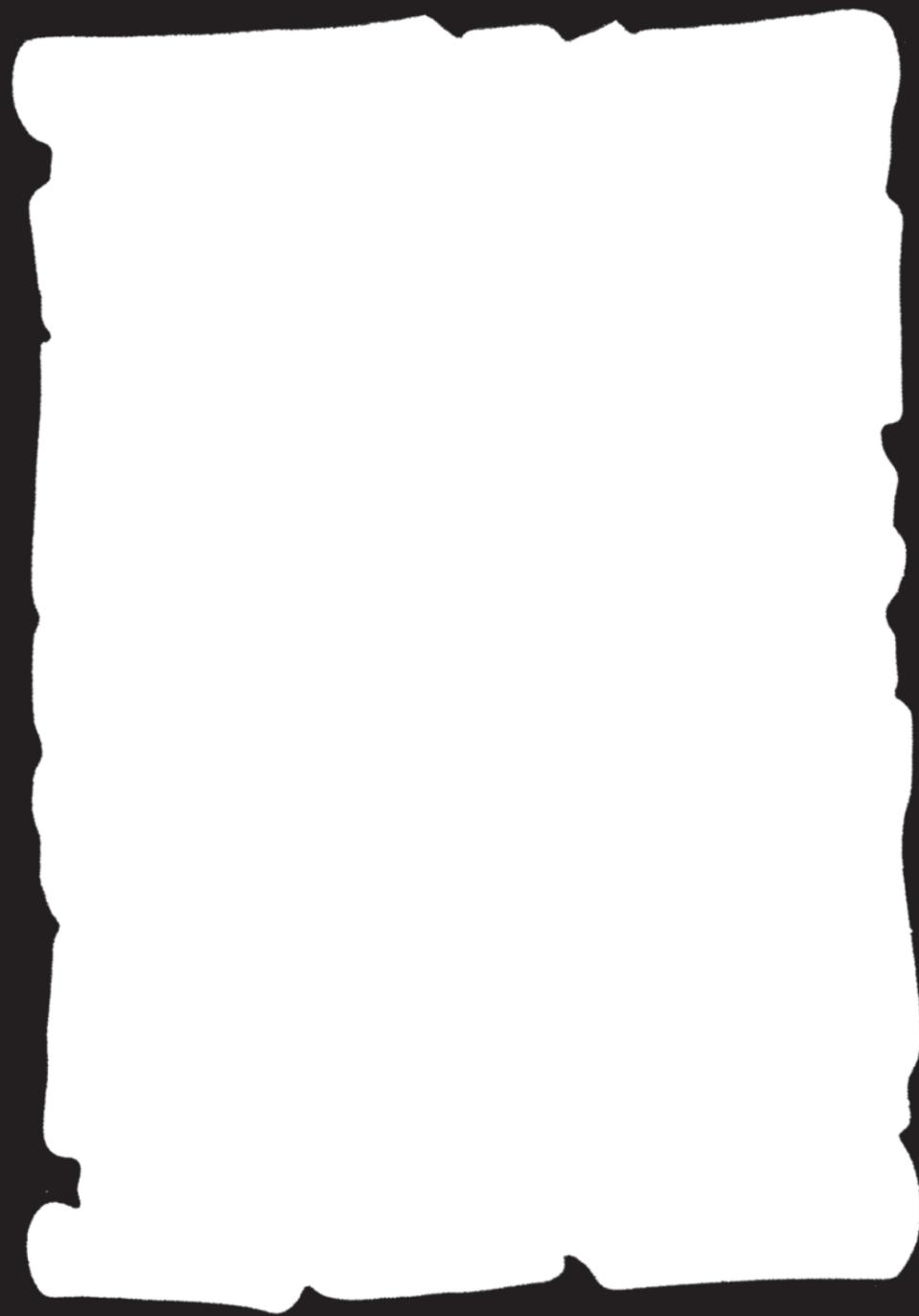
ΔΡΟΣ Χ.Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ

Μὲ ὑπομονὴν παρέρ-
 χονται ὅλοι οἱ πει-
 ρασμοὶ καὶ ὅλες
 οἱ δοκιμασίαις.
 Μὲ τοῦ Θεοῦ τῆ
 μεγάλης εὐσπλαγ-
 χίας σικύνουμε
 τὸ φορτίο
 τῶν ἁμαρτιῶν καὶ
 ἀδυναμιῶν μας.
 «Πολλὰ πταίομεν»
 (Ἰακ. γ' 1) κάθε
 ἡμέρα καὶ ἀπὸ
 τοὺς ἴδιους
 τοὺς ἑαυτοὺς μας
 πειραζόμεθα.
 «Λιτοῦμεν καὶ οὐ
 λαμβάνομεν», διότι
 «κακῶς αἰτούμεθα»,
 κατὰ τὸν Ἀπόστολο
 Ἰάκωβο (Ἰακ. δ' 3).
 Ὁ Θεὸς ὁμως δὲν
 μᾶς ἐγκαταλείπει·
 διασκεδάζει
 τὰ νέφη πάντα καὶ
 τὸ χειμῶνα διαδέ-
 χεται ἢ ἀνοιξιν·
 τὴν καταιγίδα
 ἢ γαλήνη. Ἔμεῖς
 γιατί λυποψυχοῦμε;

Γέροντας Γαβριήλ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΝΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ

ΔΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ

Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

**ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ**

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΕΝΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ

ΒΑΡΝΑΒΑΝ

ΥΑΛΛΟΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΑΣῃ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙ ΚΑΙ ΘΛΙΨΕΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΕΠΙ Τῆ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΙ
ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ ΩΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 2007

Κανὼν Παρακλητικὸς
εἰς τὸν ἔνδοξον Ἀπόστολον Βαρνάβαν
Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: Παρέση Τσιρίδου-Μπούσια, φιλόλογος

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
᾿Εργο Γέροντος Γαβριήλ

© ΙΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἄρθροισι 12-14, 116 ὧμ Ἄβηται

Τηλ.: 210921.7513, 210921.4820 • Fax: 210923.7033

www.epitalofos.gr • e-mail: info@epitalofos.gr

Παναγία ἡ Κυκκώτισσα, ἡ καταφυγή καὶ ἡ χαρὰ στὶς
δυσκολίες καὶ θλίψεις τοῦ Γέροντος Γαβριήλ.

da~ ueo 94000u; iO~,
 Aoi~uα, .u00o oüo ∫. 1EÄô†iÄóóó
 UE~ ^πU00UEiE~, ^πAÜÄ~, TMU. ~úOÄEÄE. iE~
 a oóE~
 UOU \∞AOUUfiIO~ μ.úO; , ,
 o. ,UE<i,
 Oy U.Ö~ Áé~.Ö~ eI;U00UA i.U.ÉA†A^
 i.d Oy i %U0U0,fiIO~ àA;ÄE,
 ai UE~ ÄEÄE~ àó.,i†.o~u. UE~ uóU^~
 \∞A;ÄE~,
 ai w~ àU†OOU.È i.d
 ;EiEfiU0~, i MEU0U0Aoi>UE~ ∫†iio~ i.d
 ΔEii~ú>.,~,
 i.d ^[]U.~.~, i MEU0U0Aoi>UE~ Δ.i.U0U,
 àó.„†-AÈ iA àó U^á .é-i^á UE~ iia-
 U.~,

Χαράλαμπος Μ. Μπούσιας.

*Ἡ χαρά ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο
τοῦ Γέροντος Γαβριήλ
μετὰ ἀπὸ μυστηριακὴ σύναξη
στὸ κατεχόμενο Μοναστήρι του.*

*”Αποψη τοῦ περίλαμπρου Καθολικοῦ τῆς Μονῆς
τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.*

Πρόλογος

άθε φορά πού σκέφτομαι τὸ Γέροντα Γαβριήλ, ἡρεμῶ καὶ μιὰ χαρὰ ἐσωτερικὴ, ἀνείπωτη πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου, τὴν ὁποία «οὐδεὶς αἶρει» (Ίω. 1στ' 22). Καὶ προσπαθῶ νὰ τὸν σκέφτομαι ὄχι μόνο καθημερινά, ἀλλὰ πολλές φορές τὴν ἡμέρα καὶ ιδιαίτερα, ὅταν ὁ πειρασμὸς βγάζει ἀπὸ τὴ φαρέτρα τὰ βέλη του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὰ ἐκτοξεύσει ἐναντίον μου. Ὅταν τὰ χεῖλη μου προφέρουν τὸ ὄνομά του, ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ σκηνώνει μέσα μου· ἔτσι τὸ νιώθω καὶ αὐτὰ πού γράφω ἀποτελοῦν ἀποσταγμα τῶν συναισθημάτων μου καὶ μάλιστα πολὺ λίγο ἀπὸ τὴν πλημμυρίδα τῆς γλυκύτητας τῆς παρουσίας του καὶ τῆς θέσεώς του στὴν καρδιά μου.

Ὁ Γέροντας Γαβριήλ εἶναι ὁ Γέροντας τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς πίστεως «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης» (Γαλάτ. ε' 6), ὁ ἀφανὴς «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», ὁ ὁποῖος μαζί μὲ τὸν Ἅγιο Κύκκου καὶ Τηλλυρίας Νικηφόρο καὶ τὸ μαθητὴ καὶ ὑποτακτικὸ του, ἐκλεγμένο ἤδη Μητροπολίτη Ταμασοῦ Ἡσαΐα, ἀποτελοῦν τὸ τρίπτυχο τῆς προσφορᾶς, τῆς ψυχικῆς κενώσεως στὴν ἀνάγκη τοῦ πλησίον.

Δὲν ὑπάρχει ἀκατάλληλη ὥρα γιὰ αὐτοὺς πού κτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Γέροντος Γαβριήλ· εἶναι πάντοτε προσιτὸς καὶ ἔτοιμος νὰ προσφέρει τὶς καλές του ὑπηρεσίες σ' αὐτοὺς πού καταφεύγουν στὶς συμβουλές καὶ τὴν πνευματικὴ του πατρότητα. Ὁ Λυσιώτης πρόσφυγας, τὸ πνευματικὸ βλάστημα τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, πού ἡ ἀγάπη τοῦ Γέροντος Νικηφόρου τὸν ἔφερε καὶ τὸν ἐγκατέστησε στὸ Μοναστήρι τοῦ Κύκκου, δίνοντάς του καὶ τὸν τίτλο τοῦ πνευματικοῦ τῆς Μάνδρας, ἀφοῦ ἐκτίμησε τὴν ἄοκνη προσπάθειά του καὶ τὴν ἱκανότητά του στὴ χειραγώγη-

ση τῶν ψυχῶν, ζεῖ καὶ ἀναπνέει μὲ τὴν προσδοκία τῆς ἐπιστροφῆς του στὸ Μοναστήρι τῆς μετανοίας του. Ὁ πανδαμάτορας χρόνος ὄχι μόνο δὲν ἀλλοίωσε τὴν ἐπιθυμία του αὐτή, ἀλλὰ τὴν αὖξησε. Οἱ κτύποι τῆς καρδιάς του κτυποῦν στὸ ρυθμὸ τῆς ἐπιστροφῆς του στὰ ἁγιασμένα χώματα τοῦ Μοναστηριοῦ του, στὸ μυροβλύζοντα τάφο τοῦ ἱδρυτῆ τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πνευματικὴ του ἐπικοινωνία μὲ τὸν «Υἱὸ τῆς Παρακλήσεως» (Πράξ. δ' 36) κατέδειξε στίς ἡμέρες μας, μὲ τὴν ἔγερση τοῦ παραλύτου καὶ ὄχι μόνο, τὴν παρηρησία τοῦ Γέροντος στὸν πολιοῦχο Ἅγιο τῆς Κύπρου μας, Βαρνάβα τὸ θαυματουργό.

Μετὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν συνόρων ὁ Γέροντας Γαβριήλ «μυροφόρου ἐκτελῶν χρέη» μαζί μὲ τὸ ἱερὸ σμῆνος τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν δὲ χάνει εὐκαιρία νὰ τρέξει, νὰ εὐπρεπίσει τὸν τάφο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, νὰ τὸν λειτουργήσει καὶ νὰ ἀπολαύσει τὸ ἄϋλο φῶς καὶ τὴν εὐωδία, ποὺ αὐτὸς ἐκχέει δεικνύοντας τὴ ζωντανὴ παρουσία του στὸ χῶρο τῆς ταφῆς του. Σήμερα ὑπάρχει μία πνευματικὴ ταύτιση τοῦ Γέροντος Γαβριήλ μὲ τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα καὶ τὴ χάρη του ὁ Ἅγιος τὴ στέλνει μέσα ἀπὸ τὸ σεβάσμιο καὶ μὲ ἴλαρὸ πρόσωπο κοσμούμενο Ἱερομόναχο τοῦ Μοναστηριοῦ του. Αὐτόν, ποὺ σήμερα ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία μετὰ ἀπὸ εἰσήγηση τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου της, Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου τοῦ Β', καὶ ὁμόφωνη ἔγκριση τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνθρονίζει Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς, Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα «ἐν ἐξορία». Ἐφάτη ἡ χαρά μας στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου! Οἱ καμπάνες τοῦ οὐρανοῦ μὲ κωδωνοκρούστη τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα κτυποῦν χαρμόсуνα, γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ χαρούμενο μήνυμα στὰ πέρατα τῆς Ὁρθοδοξίας. Μυστικὰ τὶς ἀκοῦμε καὶ εὐφραινόμεθα μὲ τὸ συμπανηγυρισμὸ τῆς στρατευόμενης μὲ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Πολιὲ Γέροντά μου Γαβριήλ, κάθε τόσο μᾶς λέγεις ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς σὲ κρατᾷ σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, γιὰ νὰ δεῖς ἐλευθερωμένο τὸ Μοναστήρι σου. Μᾶς διαβεβαιώνεις ὅτι πολὺ σύντομα θὰ λειτουργήσουμε ὄχι στὸ μικρὸ Ναῦδριο τοῦ

τάφου του, ἀλλὰ στὸ εὐρύχωρο Καθολικὸ, στὸ ὁποῖο θὰ πνέει ὁ ἄνεμος τῆς ἐλευθερίας καὶ θὰ κυματίζει ἡ σημαία τοῦ Σταυροῦ. Τὸ μυροβόλο ἀγέρι τοῦ Πενταδάκτυλου θὰ περάσει ἀπὸ τὴν πολύπαθη καὶ σκλαβωμένη Μεσσαρία μας καὶ θὰ δροσίσει μὲ ἄρωμα ἐλευθερίας τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τὴ Σαλαμίνα, τὸ Βαρῶσι μας, τὴν Καρπασία μας. Περιμένεις αὐτὴ τὴν εὐλογημένη στιγμή μὲ ἀγωνία, γιὰ νὰ ἀναφωνήσεις μαζί μὲ τὸ θεοδόχο Συμεών: «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν Σου, Δέσποτα*» (Λουκ. β' 29).

Γέροντά μου, ἡ προφαινόμενη τῆς ἐσπέρας εὐδία διαμηνύει τὴν ξαστεριά τῆς ἐπόμενης ἡμέρας. Οἱ ζεστές, ἀνοιξιάτικες, ἡλιακὲς ἀκτίνες λιώνουν τοὺς πάγους καὶ ἀναγγέλλουν τὸν ἐρχομὸ τοῦ γλυκυτάτου ἔαρος. Τὰ πρῶτα χελιδόνια ἐγκαταστάθηκαν στὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα· ἔκτισαν τὶς φωλιές τους καὶ βαστοῦν ἰσοκράτημα τὴν ὥρα τῶν προσευχῶν καὶ ἱερῶν ἀκολουθιῶν μας· διαγράφουν κύκλους μέσα στὸ μικρὸ τροῦλλο τοῦ Ναυδρίου τοῦ τάφου του καὶ κατεβαίνουν, γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν, ὅταν μὲ στεντόρεια φωνὴ ψάλλεις: «*Τὸ μέγα κλέος τῆς Κύπρου, τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα...*».

Γέροντά μου, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου σὲ τιμᾶ σήμερα δίνοντάς σου τὴν ἡγουμενία τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς μετανοίας σου. Σὲ ἐνδύει μὲ μανδύα, αὐτὸν ποὺ πνευματικὰ ἀνοίγεις, γιὰ νὰ μᾶς χωρέσεις ὅλους στὴν ἀγκαλιά σου, γιὰ νὰ μᾶς ἐπισυναγάγεις, ὅπως ἡ «ὄρνις τὰ νοσσία αὐτῆς» (Ματθ. κγ' 37). Σοῦ δίνει τὴν ποιμαντικὴ ράβδο, γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγεῖς, ὅπως ὁ Καλὸς Ποιμένας, στὰ λιβάδια τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σωτηρίας. Γνωρίζω, Γέροντά μου, ὅτι ποτὲ δὲν ὄνειρεύτηκες τίτλους· ἡ ζωὴ σου ἦταν πάντοτε ἀπλῆ, ζωὴ δοσμένη στὸ Θεό. Ἔτσι σὲ γνωρίσαμε, ἔτσι σὲ ἀγαπήσαμε, ἔτσι σὲ ζοῦμε καὶ μᾶς στηρίζεις καὶ μᾶς ἀναπαύεις. Ἡ ἡγουμενία δὲν προσθέτει τίποτα στὴν ἰσαγγελη πολιτεία σου, στὴν πνευματικὴ του ἀξία. Εἶναι μόνο μία ἐπισφράγιση τῶν ἀγώνων σου γιὰ τὸ Μοναστήρι σου καὶ συγχώσεσέ μας, ἂν προσκρούοντας στὴ θεόδοτη ταπείνωσή σου ἀναγκαζόμεθα ἀκροθιγῶς νὰ θίξουμε τὶς ἀρετές σου καὶ μάλιστα τὴν ἐπιθυμία σου νὰ προσφέρεις ἀφανῶς τὶς ὑπηρεσίες σου στὸν εὐλογημένο λαὸ τοῦ Θεοῦ μας.

Αὐτὸν τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα στὸν Ἅγιό σου, τὸν Ἀπόστολο Βαρνάβα, τὸν εἶχα συντάξει πρὶν καιρὸ καὶ σοῦ τὸν εἶχα προσφέρει, Γέροντά μου, μὲ ἀγάπη. Εἶδα τότε τὴν χαρὰ σου καὶ τὴν ἐπιθυμία σου νὰ τὸν θεσπίσεις, γιὰ νὰ τὸν ψάλλεις μαζὶ μὲ τὰ πνευματικὰ σου παιδιὰ στὶς ἐπισκέψεις σου στὸ Μοναστήρι. Τώρα, μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τους καὶ ἰδίως μὲ αὐτὴ τοῦ Μοναστηριοῦ τοῦ Κύκκου, ποὺ σοῦ ἔχει ἀνοίξει διάπλατη τὴν ἀγκάλη τῆς ἀγάπης του, τὸν ἐκδίδουμε γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεώς σου. Εὐχόμεθα γιὰ χρόνια πολλὰ νὰ τὸν ψάλλουμε μαζὶ σου καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ τὸν ψάλλουμε καὶ δοξολογικὰ καὶ εὐχαριστιακὰ τὴν ποθεινὴ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Μοναστηριοῦ σου, τοῦ Ἀποστόλου μας Βαρνάβα. Δίνε μας τὴν εὐχή σου!

Μὲ σεβασμὸ καὶ υἱικὴ ἀγάπη

Δρ Χαράλαμπος Μ. Μπούσιας,
Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

Ἀπόστολος Βαρνάβας,

«Ὁ υἱὸς τῆς παρακλήσεως»

Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 11 Ἰουνίου.

Ἡ σεπτὴ χορεία τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων λαμπρύνεται μὲ τὴν παρουσία τοῦ χαριτοβρύτου Βαρνάβα, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τοῦ σεμνώματος τῆς πίστεως καὶ τοῦ καυχήματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου· τοῦ πρώτου τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων καὶ ἰσοστασίου τῶν δώδεκα Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ταπεινοῦ Ναζωραίου, ἀφοῦ τὸν εἶχε συναντήσει ἀρκετὲς φορὲς καὶ εἶχε συνομιλήσει μαζί του στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς του Μαρίας, ὅπου συντελέσθηκε καὶ ὁ μυστικὸς Δεῖπνος. Στὸ σπίτι αὐτό, ὡς σὲ οἰκεῖο περιβάλλον, ὁ Ἰησοῦς συχνὰ ἐρχόταν καὶ δίδασκε τὸ λόγο τῆς σωτηρίας.

Ὁ θεόπνευστος ἰδρυτὴς καὶ πολιούχος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, γόνος αὐτῆς τῆς μεγαλονήσου, προερχόταν ἀπὸ οἰκογένεια Ἰουδαϊκὴ καὶ ἱερατικὴ καί, καθὼς ἀναφέρεται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὑπῆρξε «ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως» (Κεφ. ια' 24). Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τὸν ὀνόμασαν Βαρνάβα, πὸν σημαίνει «υἱὸς τῆς παρηγορίας», ἀντὶ Ἰωσήφ, πὸν ἦταν τὸ ὄνομά του, γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συνεισφορά του στὸ ἀποστολικὸ ἔργο. Ἀναφέρεται ὅτι ἐπώλησε ἓνα κτῆμα του καὶ τὰ χρήματα τὰ παρέδωσε στοὺς Ἀποστόλους, γιὰ νὰ βοηθηθοῦν στὸ ἔργο τους (Πράξ. δ' 37). Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας εἶχε προικισθεῖ ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ τὸ χάρισμα τῆς προσεγγίσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἰκανότητός του μὲ σωστὰ ἐπιχειρήματα νὰ τοὺς πείθει νὰ μένουν

προσκολλημένοι στην ὀρθή τοῦ Χριστοῦ πίστη, καθὼς πάλι ἀναφέρεται στὶς Πράξεις: «*Παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ*» (Κεφ. ια' 23).

Μετὰ τὴν Ἀντιόχεια, τὴ βάση τῆς ἀποστολικῆς δράσεώς του, στὴν ὁποία ὑπῆρχε ἀνθοῦσα χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ὁ Βαρνάβας, ὁ ἀκάματος συνεργάτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, μαζί μὲ τὸν ἀνεψιό του Μάρκο, ἦλθαν στὴν πατρίδα του, τὴ Σαλαμίνα τῆς Κύπρου «ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου» καὶ «γενόμενοι ἐν Σαλαμίनि κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων» (Πράξ. ιγ' 4-5). Πλούσιος σὲ χάρη καὶ ἀγάπη ὁ ἐκλεκτὸς Βαρνάβας, θέλησε νὰ ἐκχριστιανίσει τὴν πατρίδα του γνωρίζοντας τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὴν ἀλήθεια τῆς θείας διδασκαλίας, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε αὐτήκοος. Μετὰ τὴν περιοδεία τους στὴν Κύπρο οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ τὴν ἴδρυση τῆς τοπικῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας χειροτονώντας Πρεσβύτερο τὸν ἀδελφό τοῦ Βαρνάβα Ἀριστόβουλο καὶ τὸ φίλο του Ἀριστίωνα, καθὼς καὶ τὸν τετραήμερο φίλο τοῦ Χριστοῦ, Λάζαρο, Ἐπίσκοπο Κιτίου, καὶ τὸν Ἡρακλείδιο, Ἐπίσκοπο Ταμασοῦ, συνέχισαν τὸ ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ψυχῶν στὴν Πέργη, τὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας, τὸ Ἰκόνιο, τὴ Λύστρα, τὴ Δέρβη τῆς Λυκαονίας καὶ τὴν Ἀτάλεια, γιὰ νὰ ἐπανακάμψουν στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, ὅπου ἔμειναν γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα.

Στὴν Ἀντιόχεια, ὅμως, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχαν ἀνακύψει διαφωνίες μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων, γεγονὸς ποὺ ἀνάγκασε τοὺς Ἀποστόλους νὰ φύγουν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου πῆραν μέρος στὴν πρώτη Ἀποστολικὴ Σύνοδο ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας (Πράξ. ιε' 1-30). Ὅταν μετὰ τὴ λήξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου ἦλθαν πάλι στὴν Ἀντιόχεια, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρότεινε στὸ Βαρνάβα νὰ τὸν ἀκολουθήσει στὴ δευτέρη ἀποστολικὴ του περιοδεία. Αὐτὸς τότε ἔθεσε ὡς ὄρο νὰ τοὺς ἀκολουθήσει καὶ ὁ ἀνεψιὸς του Μάρκος· στὴν ἀπαίτηση αὐτὴ τοῦ Βαρνάβα δὲ συγκατένευσε ὁ Παῦλος καὶ χωρίστηκαν οἱ δρόμοι τους. Ὁ Βαρνάβας μαζί μὲ τὸν Μάρκο ἦλθαν στὴν Κύπρο, ὅπου συνέχισαν τὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης καὶ μάλιστα ὁ «υἱὸς τῆς

παρακλήσεως» αξιώθηκε θαυματουργικοῦ χαρίσματος, καθώς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἴαση στὸν Κορμακίτη τοῦ μετέπειτα ἀποστολικοῦ ἀνδρός, Ἁγίου Τίμωνος, καὶ χρημάτισε καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπός της. Γιὰ τὴν ἀποστολική του δράση καὶ τὴν ἀγάπη του στὸ Θεάνθρωπο Ἰησοῦ ὁ Βαρνάβας πέθανε μαρτυρικὰ στὴν πατρίδα του Σαλαμίνα λιθοβολούμενος ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους τὸ 57 μ. Χ. καὶ ἐτάφη σὲ αὐτήν.

Δὲν ἔπαψε, ὅμως, καὶ μετὰ τὸ θάνατό του νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς πατρίδος του Κύπρου. Ἔτσι, σὲ δύσκολες ἡμέρες, τὸ 478 μ. Χ., ὅταν κλυδωνιζόταν ἡ κυπριακὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸν ἐπίβουλο τοῦ αὐτοδιοικήτου της, Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας Πέτρο, τὸν Κναφέα, κατὰ θαυμαστὸ τρόπο ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας παρουσιάσθηκε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σαλαμίνας Ἀνθέμιο καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ τόπο τῆς ταφῆς του, πού εἶχε μὲ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων ξεχασθεῖ. Μάλιστα, τοῦ εἶπε ὅτι θὰ βρεῖ τὸ λείψανό του νὰ κρατεῖ μπροστὰ στὸ στήθος του τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου. Ὁ Ἀνθέμιος, πράγματι, πράττοντας, ὅπως ὁ Ἀπόστολος τοῦ ὑπέδειξε, ἀνέσυρε ἀπὸ τὶς λαγῶνες τῆς γῆς τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου. Τὸ τελευταῖο τὸ προσέφερε στὸν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ζήνωνα, ὁ ὁποῖος ὡς ἀντίδωρο παραχώρησε στὸν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου τὰ τρία γνωστὰ αὐτοκρατορικὰ προνόμια, δηλαδή τὴν ὑπογραφή μὲ κόκκινο μελάνι, τὴν ἔνδυσή του μὲ πορφυρὸ μανδύα κατὰ τὶς ἱεροτελεστίες καὶ τὸ δικαίωμα νὰ κρατεῖ αὐτοκρατορικὸ σκῆπτρο ἀντὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ράβδου.

Παραπλεύρως τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα ἰδρύθηκε περίδοξη Μονή, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅπως καὶ ὁ τάφος του, ἀναδείχθηκαν ποταμοὶ ἀστείρευτοὶ θαυμάτων. Δυστυχῶς, σήμερα βρίσκονται ὑπὸ τὴν κατοχὴ τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀττίλα, ἐξακολουθοῦν ὅμως νὰ παρηγοροῦν καὶ νὰ προχέουν ἰάματα στοὺς πιστοὺς πού καταφεύγουν στὴ χάρη του, ἡ ὁποία, πιστεύουμε, σύντομα θὰ ἀνατείλει καὶ τὴ χρυσαυγὴ τῆς ἐλευθερώσεως καὶ ἀποδόσεώς τους στὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου μας.

*Με συγκίνηση ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης
Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος αἶρει τὰ Τίμια Δῶρα ὡς
λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου στὸ μικρὸ Ναὸ τοῦ τάφου
τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.*

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΕΝΔΟΞΕΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ

ΒΑΡΝΑΒΑΝ

ΥΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΠΑΧῃ ΠΕΡΙΣΤΑΘΕΙ ΚΑΙ ΘΛΙΒΕΙ

*Εικόνα του Ἀποστόλου Βαρνάβα στὸ Καθολικὸ
τῆς Μονῆς του, ἔργο μοναχῶν τῆς Τροοδίτισσας,
δωρεὰ τῆς οἰκογένειας τοῦ Γέροντος Γαβριήλ.*

*Μερικὴ ἄποψη τοῦ Καθολικοῦ μὲ τμημα τῶν κελλιῶν
τῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα
στὴν κατεχόμενη Σαλαμίνα μας.*

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΕΝΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ

ΒΑΡΝΑΒΑΝ

ΥΑΛΛΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΠΑΧΗ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙ ΚΑΙ ΘΛΙΨΕΙ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ ΙΑ΄ Ἰουνίου.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς:

Ἦχος δ' . Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Κημειόφορε χριστοκῆρυξ Βαρνάβα,
τοῦ θείου Παύλου συνεργὲ καὶ Κυπρίων
ἐπόπτα, φύλαξ ἄγρυπνε, φρουρέ, ἰατρὲ
καὶ εἰρήνης πρόμαχε, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντας
τάφον σου τὸν πάνσεπτον καὶ θερμῶς αἰτουμένους
τὰ σὰς λιτὰς κινδύνων χαλεπῶν
καὶ κατωδύνων κακώσεων λύτρωσαι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

«Βαρνάβα Ἀπόστολε, βοήθει μοι ἐν βίῳ. Χ.Μ.»

Ῥδὴ α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Βαρνάβα, Κυπρίων φωταγωγέ,
συνέκδημε Παύλου,
χριστοκῆρυξ θεοσεβὲς
καὶ χάριτος σκῆνωμα, βοήθει
τοῖς εὐλαβῶς προσκυνοῦσι τὸν τάφον σου.

Απόστολε πάνσοφε, ἀσινεῖς
συντήρει μανίας
σοὺς ἰκέτας τοῦ δυσμενοῦς,
Βαρνάβα, τοὺς σπεύδοντας ἐν πίστει
σῆ ἀρωγῇ τῇ ἐτοίμῃ ἐκάστοτε.

Ρανίδας ἀπόσμηξον τῶν πολλῶν
δακρύων, Βαρνάβα,
μανδηλίῳ σῶν προσευχῶν
πρὸς Κύριον, νῦν τῶν προφερόντων
ἐν κατανύξει σὸν πάνσεπτον ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Νικήτορας δείξον ἐν πειρασμοῖς
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας,
Θεοτόκε, διηνεκῶς
καὶ πάντας ψυχῆς ἐν ταπεινώσει
τῇ πανιέρῳ σου σκέπη προστρέχοντας.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Α'ποστόλων φαιδρότης,
περικλεῆς καύχημα
Κύπρου Ἐκκλησίας, Βαρνάβα,
ταύτην σῆ χάριτι
ὁμοφρονοῦσαν ἀεὶ
καὶ εἰρηνεύουσαν τήρει
σὲ ὡς θεῖον φύλακα
τὴν μεγαλύνουσαν.

Βοηθός μοι ἐν βίῳ
καὶ ἀρωγὸς τάχιστος
ἴσθι, ἐκβοῶ σοι, Βαρνάβα,
ὁ πολυδύστηνος,
ἵνα καλῶς ἀτραπὸν
τῆς ἀρετῆς διοδεύσω
βάκτρῳ στηριζόμενος
τῆς προστασίας σου.

Α'γιάζων μὴ παύση
τοὺς σοὶ πιστῶς σπεύδοντας
καὶ ἐπιστηρίζων, Βαρνάβα,
τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε
ὡς θαυμασίων πηγήν
καὶ ἀκεσώδυνον κρήνην,

ἅπασιν ἰάσεων
νάματα βλύζουσιν.

Θεοτοκίον.

Αἴγλαῖ Θεοτόκε,
Χριστιανῶν καύχημα,
Κεχαριτωμένη Παρθένε,
παῖδας διάσωσον
ἡμῶν ἐχθροῦ ἐνεδρῶν
καὶ πολυπλόκων παγίδων
καὶ αὐτοῖς θεώσεως
τρίβον ὑπόδειξον.

Περίσκεπε
καὶ περιφρούρει ἐν βίῳ τοὺς σὲ τιμῶντας
καὶ τὸν τάφον σου τὸν σεπτὸν ἀσπάσασθαι σπεύδοντας,
Βαρνάβα, ὠραῖσμα μέγα Κύπρου.

Επίβλεψον
ἐν εὐμενεΐα, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

ᾠχος β΄. Πρεσβεΐα θερμῆ.

Αἰκέστορ θερμὲ καὶ ῥῦστα ἐτοιμότητα
ἐκ βλάβης ἐχθροῦ, κινδύνων καὶ στενώσεως
τῶν πιστῶς σπευδόντων σοι,
Χριστοκῆρυξ Βαρνάβα θειότατε,
ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει ἐκτενῶς
Χριστόν, Οὗ τὴν κλῆσιν ἐμεγάλυνας.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ποδηγέτης ἀνύστακτος
πρὸς ζωὴν ἀγήρω τῶν προσκυνούντων σου
ἴσθι τάφον τὸν πανίερον
ἐν Μονῇ, Βαρνάβα, τῇ ἀγία σου.

Οὐ παυόμεθα χάριν σου
καθομολογοῦντες, Βαρνάβα πάνσοφε,
χειομένην ἐκ τοῦ τάφου σου
εὐωδίας δίκην, συμπαθέστατε.

Σὴ ἰσχύϊ ἀπέλασον
στίφη πολεμίων νῦν κατεχόντων σου
τὴν Μονὴν ὡς ὄλβον ἔχουσαν
τάφον σου, Βαρνάβα, τὸν πανάγιον.

Θεοτοκίον.

Τὰ χαμαίζηλα πάθη μου
πράϋνον Βαρνάβα θερμαῖς ἐντεύξεσι,
Θεοτόκε, καὶ κατάστειλον
τοῦ νοδὸς κινήσεις τὰς ἀτάκτους μου.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ομβρισον ἡμῖν
ὑετὸν σῆς ἀντιλήψεως
τοῖς ὑμνοῦσί σε, Βαρνάβα, ὡς σεπτὸν
χριστωνύμων ἀρχιτέκτονα τῆς κλήσεως.

Λῦσον τοὺς δεσμοὺς
ἐξαρτήσεως νεότητος
σαῖς εὐχαῖς ἐξ ὀλεθρίων οὐσιῶν,
δυσωποῦμέν σε, Βαρνάβα, χαριτόβρυτε.

Εμπλησον ἡμᾶς
χαρμονῆς, Βαρνάβα, κράζομεν,
καὶ ἀπέλασον τῶν θλίψεων ἀχλὺν
τῶν σπευδόντων τῇ σῆ χάριτι ἀείποτε.

Θεοτοκίον.

Βύθιον ἐχθρόν,
τὸν ἡμᾶς βυθίσαι θέλοντα
εἰς πυθμένα αἰωνίου κολασμοῦ,
Θεοτόκε, σῆ δυνάμει κατασύντριψον.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ο ἔνθεος πρεσβευτῆς πρὸς Κύριον
εὐσεβῶν Κυπρίων δήμων, Βαρνάβα,
ὡς χριστωνύμων ἀπάντων ἐπόπτης
καὶ ἀρωγὸς πέμψον ἄμετρον ἔλεος
τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ
ἐφ' ἡμᾶς σε τιμώντας, Ἀπόστολε.

Η γίασας Σαλαμίνα ρείθροις σου,
πνευματέμφορε Βαρνάβα, αἱμάτων
ἐγκαυχωμένην πανσέπτω σου τάφω,
τῷ ἀναβλύζοντι πᾶσιν ἰάματα
ἀσπαζομένοις ἐν ψυχῆς
κατανύξει αὐτὸν, χαριτόβρυτε.

Θεμέλιον Ἐκκλησίας ἄσειστον
τῆς ἐν Κύπρω, θεοφόρε Βαρνάβα,
τοὺς σοὺς ἰκέτας ἐν πίστει στηρίζων
μὴ διαλίπης καὶ πᾶσι σὴν εὐνοίαν
δεικνύων, ἦνπερ ἀφειδῶς
χορηγεῖς εὐσεβέσιν ἀείποτε.

Θεοτοκίον.

Ε'πάκουσον τῶν ἡμῶν δεήσεων
καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ τάχος παράσχου,
θεοχαρίτωτε Παρθενομήτορ,
σεπτοῦ Βαρνάβα θερμαῖς παρακλήσεσιν
αἰτήσεις τὰς ψυχωφελεῖς
καὶ δικαίας, πανύμνητε Δέσποινα.

Περίσκεπε
καὶ περιφρούρει ἐν βίῳ τοὺς σὲ τιμῶντας
καὶ τὸν τάφον σου τὸν σεπτὸν ἀσπάσασθαι σπεύδοντας,
Βαρνάβα, ὠραῖσμα μέγα Κύπρου.

Αῖσχροστε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρήσιαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

ᾠχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν εὐλαβῶς προσκυνούντων τὸν τάφον σου
καὶ δεχομένων εὐχὰς τὰς ἀόκνους σου,
πνευματοφόρε Βαρνάβα, Ἀπόστολε,
τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἀτάκτους κατάστειλον
καὶ πάθη χαμαίζηλα πράυνον.

Προκείμενον.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος Αὐτοῦ καὶ
εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα Αὐτοῦ.

Στίχος. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ,
ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν(Κεφ. 9' 1 -6).

Ζήτει τῷ Σαββάτῳ τῆς Ζ' Ἑβδομάδος.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν· καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· μηδὲν αἶρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ράβδους μήτε πήραν μήτε ἄρτον μήτε ἀργύριον μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν· καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε· καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς· ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πληθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Κύπρου μέγα κλείσμα
καὶ ἀρωγὴ καὶ προστάτα,
χριστοκῆρυξ πάνσοφε,
χριστωνύμου κλήσεως
τέκτον ἔνθεε,
πάντας τοὺς σπεύδοντας
σοῦ τῆ ἐπιπνοία,
θεῖα σκέπη τε καὶ χάριτι

καὶ σὸν πανίερον
τάφον προσκυνοῦντας ἀγίαζε
καὶ ῥύου πάσης θλίψεως,
ἐπηρείας πλάνου ἀλάστορος,
νόσου ἀνιάτου,
κινδύνων, συμφορῶν καὶ πειρασμῶν
ὡς ἀντιλήπτωρ θερμότατος
τῶν καταφευγόντων σοι.
Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου.....

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ιᾶμάτων παντοίων
ποταμὸς ἀνεδείχθη
ὁ θεῖος τάφος σου,
Ἄποστολε Βαρνάβα,
καὶ θαυμασίων φρέαρ
καταρδεῦον τὰ μύχια
ἡμῶν ψυχῶν τῶν πιστῶς
αὐτῷ καταφευγόντων.

Μαρτυρίου ἀνύσας,
ἀθλοφόρε Βαρνάβα,
τὸ μέγα στάδιον
ἐν Σαλαμῖνι Κύπρου
κατέλιπες ὡς δῶρον
ταύτη τάφον τὸν θεϊόν σου,
προσκυνηταῖς δασιλῶς
ἐκβλύζοντα ἰάσεις.

Οὐρανόθεν, Βαρνάβα,
πρόσφυξί σου βραβεύεις
ἰσχὺν καὶ δύναμιν
καὶ σθένος ἐπιβούλων

ἐχθρῶν καταπατήσαι
ἀνομώτατον φρύαγμα,
κατακτητῶν σῆς Μονῆς
καὶ σοῦ πανσέπτου τάφου.

Θεοτοκίον.

Ι΄λασμὸν τοῖς σοῖς δούλοις,
Θεοτόκε Παρθένε,
τὸν θεῖον Τόκον σου
ἐξαίτει καὶ πταισμάτων
τὴν ἄφεςιν πρεσβείαις
τοῦ τῆς Κύπρου κοσμήτορος,
Βαρνάβα τοῦ θαυμαστοῦ,
ὑπερευλογημένη.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ε΄ξ ὕψους δόξης
τῆς ἀϊδίου ἐν πόλῳ
ἀδοξίας ἐκ λάκκου με ῥῦσαι
ρύπτικαῖς λιταῖς σου
πρὸς τὸν Χριστόν, Βαρνάβα.

Νῦν αἱ χορεῖαι
τῶν χριστωνύμων, Βαρνάβα,
ἀνυμνοῦσαί σε πόθῳ βοῶμεν
ἴσθι ἀντιλήπτῳ
ἡμῶν ἐν βίου ζάλαις.

Βυθοῦ κακίας
ἀνάγαγέ με, Βαρνάβα,
τῆς ἀγάπης Χριστοῦ ἐκμαγεῖον,

δι' Αὐτὸν αἱμάτων
οἰκείων ρεῖθρα χύσας.

Θεοτοκίον.

Ι'δεῖν ἐν πόλῳ
μορφῆς ἀμήχανον κάλλος
τοῦ Υἱοῦ σου ἀξίωσον πάντας,
Κεχαριτωμένη,
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Ῥοδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ωράϊσον εὐχαῖς σου
ἱκετῶν σου βίον
τῶν προσκυνούντων τὸν πάνσεπτον τάφον σου,
χαρίτων θείων, Βαρνάβα, κρουνὲ ἀκένωτε.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης
πλησόν με ἀλήκτου
τὸν καθ' ἐκάστην ἐν θλίψεσι στένοντα
καὶ λύπαις βίου, Βαρνάβα, τὸν συνθλιβόμενον.

Μὴ παύση ἐποπτεύων
καὶ φρουρῶν τὴν Κύπρον,
ἦν ἐκροαῖς σῶν αἱμάτων ἡγίασας,
σημειοφόρε Βαρνάβα, κρηπίς τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τοῦ Ἀποστόλου,
Θεαυγοῦς Βαρνάβα,
τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν καθικέτευε
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν ὕμνοις μακαριζόντων σε.

Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια·

Χαίροις, νήσου Κύπρου ὁ φωτιστής,
χαίροις, ὁ ἐπόπτης,
ὁ ἀκέστωρ καὶ ἀρωγὸς
ταύτης καὶ ἀπάντων
ὁ βοηθός, Βαρνάβα,
τῶν προφερόντων κλῆσιν
τὴν παναγίαν σου.

Χαίροις, θείου Παύλου ὁ συνεργός,
χαίροις, χριστοκῆρυξ,
παρακλήσεως ὁ υἱός,
χαίροις, Ἐκκλησίας
τῆς Κύπρου ὠραιότης,
Ἀπόστολε Βαρνάβα,
πίστεως ἔρεισμα.

Τάφον σου τὸν βλύζοντα δασιλῶς
ἅπασιν ἰάσεις
προσκυνοῦντες πανευλαβῶς
σὲ παρακαλοῦμεν
εἰρήνευσον εὐχαῖς σου,
Βαρνάβα, Ἐκκλησίαν
Κύπρου τιμῶσάν σε.

ᾨσπερ ἄρτι ἡγειρας θαυμαστῶς
ἐκ τῆς κλίνης, μάκαρ,
τὸν παράλυτον, ἱερέ,
ἔγειρον, Βαρνάβα,
ἐκ λάκκου δυσθυμίας
τοὺς σπεύδοντας ἐν πίστει
σκέπη τῇ θείᾳ σου.

Ρῦσαι τῆς ἐχθίστου ἐπιβουλῆς
καὶ τῆς τυραννίδος
ὀρωμένων Ἄγαρ υἱῶν,
νῦν τῶν κατεχόντων
τὸν πάνσεπτόν σου τάφον,
Ἀπόστολε Βαρνάβα,
χάριτος σκῆνωμα.

Τάχος ἐορτάσαι τῆς σῆς Μονῆς
τὴν ἐλευθερίαν
καταξίωσον, θαυμαστέ,
ἐν ἀγαλλιάσει,
Βαρνάβα, χριστωνύμους
πρεσβείας αἰτουμένους
τὰς διαθέρμους σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας.

Τὸ μέγα κλέος τῆς Κύπρου,
τῆς οἰκουμένης τὸν κήρυκα,
τῶν Ἀντιοχέων τὸν πρῶτον,
τῆς χριστωνύμου κλήσεως ἀρχιτέκτονα,
τῆς Ἰώμης τὸν κλεινὸν εἰσηγητὴν
καὶ θεῖον τῶν ἔθνῶν σαγηνευτὴν,
τὸ τῆς χάριτος δοχεῖον,

τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος τὸν ἐπώνυμον,
Ἄποστολον τὸν μέγαν,
τὸν τοῦ Θείου Παύλου συνέκδημον,
τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτον,
τῶν δώδεκα ἰσοστάσιον
πάντες συνελθόντες σεπτῶς οἱ πιστοί,
τὸν Βαρνάβαν, ἄσμασι στέψωμεν·
πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αγαθὸν ἄνδρα ἕμοις καὶ πλήρη Πνεύματος
τοῦ παναγίου ὡς Παύλου
τοῦ Θεαυγοῦς συνεργὸν
καὶ ἠδύπνου νάρδον Κύπρου εὐφημήσωμεν,
θεῖον Βαρνάβαν, ἐκτενῶς
ἐκβοῶντες· τιμαλφῆς
Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων
ὄλβε, Χριστὸν ἐκδυσώπει
ὑπὲρ προσφύγων τῆς σῆς χάριτος.

Ἔτερον ὅμοιον.

Συνεργόν, συνοδίτην καὶ συνακόλουθον
οὐρανοβάμονος Παύλου
καὶ Κύπρου τὸν φωτιστὴν
καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας θεῖον πρόξενον
τῶν προνομίων ἐκτενῶς
ἀνυμνήσωμεν πιστοί,
Βαρνάβαν τὸν θεηγόρον,
ὡς Παρακλήτου κινύραν,
ἡμᾶς αὐτοῦ εὐχαῖς φαιδρύνοντα.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ ἐξῆς·

ᾠχος 6'. Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλου.

Θεῖε παρακλήσεως υἱέ,
Παύλου συνεργέ καὶ Κυπρίων
ἐν πειρασμοῖς βοηθέ,
Ἀποστόλων σέμνωμα,
Βαρνάβα ἔνδοξε,
τοὺς ἐκάστοτε σπεύδοντας
τῇ σῇ παρῴρησίᾳ
καὶ θερμαῖς ἐντεύξεσι
πρὸς τὸν Θεάνθρωπον
ρύου πειρασμῶν καὶ κινδύνων
καὶ ἐπηρειῶν κατωδύνων
τοῦ πιστοῦς ἀείποτε πτερνίζοντος.

Δέσποινα, πρόσδεξαι
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθημι·
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.

Ῥῦσαι, Βαρνάβα, θλίψεως καὶ ἀνάγκης
σοὺς θερμοὺς πρόσφυγας, βοᾷ Χαραλάμπης.

Ἴδεῖν ἐλευθέραν σὴν Μονήν, Βαρνάβα,
Γαβριὴλ ἀξιώσον, τὸν πρόσφυγά σου.

Οί δύο πνευματικές ἐπάλξεις, ὁ Ἅγιος Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος καὶ ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα Γέροντας Γαβριήλ, μπροστὰ στὸν πάνσεπτο τάφο τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιθῆντες εὐλαβῶν προσκυνητῶν στὸν αὐλαιο χῶρο τῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΝΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΒΑΡΝΑΒΑΝ

Ἀτενίζοντας τὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὴν ἀϋλὴ τοῦ Ναοῦ τοῦ τάφου τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Πλῆθος εὐσεβῶν προσκυνητῶν στὴν κλίμακα ποὺ ὀδηγεῖ στὸν πανίερο τάφο.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΝΔΟΞΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΒΑΡΝΑΒΑΝ

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Χριστεπωνύμου ἀπαρχὴν χορείας κλήσεως
καὶ διαπρύσιον Ἀπόστολον καὶ κήρυκα
ἀληθείας ψυχοτρόφου Εὐαγγελίου
τοῦ σεπτοῦ φαιδρῶς, Βαρνάβαν, εὐφημήσωμεν
ὡς τῆς Κύπρου ἀντιλήπτορα καὶ καύχημα
μέγα κράζοντες· Χαίροις, σκὴνωμα χάριτος.

Οἱ Οἴκοι.

Αῦχος τῆς Ἐκκλησίας
νήσου Κύπρου, Βαρνάβα,
Ἀπόστολε καὶ Μάρτυς Κυρίου, (ἐκ γ΄)
παρακλήσεως ὄντως υἱέ,
ἰατρὲ καὶ ῥῦστα ταχινὲ θλίψεων,
ἐπάκουσον δεήσεων
ἡμῶν σοι εὐλαβῶς βοώντων·
Χαῖρε, διάκοσμος Ἀποστόλων·
χαῖρε, συνόμιλος τῶν Ἀγγέλων.
Χαῖρε, Ἐκκλησίας εὐῶδες ὀσφράδιον·
χαῖρε, εὐσεβείας τὸ θεῖον γεώργιον.

Χαῖρε, κῆρυξ διαπρύσιος σωτηρίων ἐντολῶν·
χαῖρε, σάλπιγξ ἡ megάφωνος ψυχοτρόφων ἀρετῶν.

Χαῖρε, κέδρος εὐώδης τῶν ὀρέων τῆς Κύπρου·
χαῖρε, κλέος ἐνδόξων Ἀποστόλων Κυρίου.

Χαῖρε, ἀστήρ πολύφωτος πίστεως·
χαῖρε, πρηστήρ τοῦ πλάνου ἀλάστορος.

Χαῖρε, χαρίτων ἀκένωτος κρήνη·
χαῖρε, εἰδώλων λατρῶν σκοτομήνη.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Βλάστημα νήσου Κύπρου,
ἐκ Λευῖ ἔλκων γένος
φυλῆς, Βαρνάβα, Εὐαγγελίου
τὰς ἀρχὰς ἐν Ἱερουσαλήμ
καὶ Ἀλεξανδρεία θεϊκῇ χάριτι
καὶ Ῥώμῃ, πνευματέμφορε,
ἐκήρυξας ἀπαύστως ψάλλων·

Ἄλληλούϊα.

Γλῶσσα τῆς σωτηρίας
θεοκίνητος, Παύλου
συνέκδημε, ἐθνῶν Ἀποστόλου,
ἀνεδείχθης, Βαρνάβα σοφέ,
καὶ Εὐαγγελίου τῶν ἀρχῶν πρῦτανις·
διό σε μακαρίζοντες
κραυγάζομεν φωναῖς αἰσίσαις·

Χαῖρε, ἡ στάθμη χαρίτων θείων·
χαῖρε, ἡ στήλη τῶν θαυμασιῶν.

Χαῖρε, συνεργὸς Παύλου τοῦ οὐρανόφρονος·
χαῖρε, χορηγὸς δωρεῶν τοῦ Παντάνακτος.

Χαῖρε, πάτερ ἐνθεώτατε, Ἀποστόλων κορυφή·
χαῖρε, ἄνερ τιμιώτατε, χριστωνύμων χαρμονή.

Χαῖρε, Εὐαγγελίου τὰς ἀρχὰς ὁ κηρύξας·
χαῖρε, πλήθῃ τῆς Κύπρου τηλαυγῶς ὁ φωτίσας.

Χαῖρε, βαλβίς ἀμέμπτου βιώσεως·
χαῖρε, πυξίς χαρᾶς τῆς ἀτέρμονος.

Χαῖρε, ἐπόπτῃς Κυπρίων χορείας·
χαῖρε, ὀλέτης ἐχθίστου μανίας.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Δία σε ἀπεκάλουν
οἱ ἐν Λυκαονία,
Βαρνάβα ἀγιώτατε, ὄχλοι,
θεωροῦντες ἀξιοπρεπῆ
ὄψιν σου, κηρύκων ἱερῶν ἄγαλμα,
ἡμεῖς δὲ παρῤῥησίαν σου
γιγνώσκοντες Θεῷ βοῶμεν·

Ἄλληλούϊα.

Εῖθνη σαγήνη λόγων
ἱερῶν σου ζωγρήσας,
Βαρνάβα, πνευματέμφορε κῆρυξ
τῆς Χριστοῦ ἀληθείας, σεπτῶν
ἀλιέων ὠφθῆς τῶν ψυχῶν ἔκτυπον·
διό σε μακαρίζοντες
ἀπαύστως ἐν χαρᾷ βοῶμεν·

Χαῖρε, φυλῆς τοῦ Λευὶ ὁ γόνος·
χαῖρε, πηγῆς μυστικῆς χειμάρρους.

Χαῖρε, θείου Παύλου συνέκδημος ἄριστος·
χαῖρε, Παρακλήτου τῆς χάριτος πέλαγος.

Χαῖρε, ὅτι ἐπωνόμασας τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς·
χαῖρε, ὅτι κατηγλαΐσας Ἀποστόλων τοὺς χορούς.

Χαῖρε, κλῆμα τὸ φέρον βότρυν θεογνωσίας·
χαῖρε, νᾶμα δροσίζον εὐσεβῶν τὰς καρδίας.

Χαῖρε, τεμῶν εἰδώλων τὸν σύνδεσμον·
χαῖρε, λαβῶν χρυσόπλοκον στέφανον.

Χαῖρε, σεπτὸν ἀγιότητος δῶμα·
χαῖρε, ψυχῶν οὐρανόσδοτον μάννα.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Zῆλον χριστοκηρύκων
ἐνδειξάμενος θεῖον,
Βαρνάβα, ἐβδομήκοντα πρῶτος
Ἀποστόλων ἐδείχθης σαφῶς
καὶ τῶν τοῦ Κυρίου Μαθητῶν δώδεκα,
θεόφρον, ἰσοστάσιος,
ὁ Κτίσαντι διδάσκων ᾄδειν·

Ἀλληλούϊα.

Hῶδιστον ἄνθος Κύπρου
καὶ πανεύοσμος κέδρος,
Βαρνάβα, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας
ἐποφθεις εὐωδία τῶν σῶν
πόνων καὶ ἀγώνων ἱερῶν ἥδυνας
χριστώνυμον ὁμήγυριν,
βοῶσάν σοι φωναῖς εὐτάκτοις·

Χαῖρε, τοῦ Κτίσαντος εὐωδία·
χαῖρε, τῆς πίστεως δαδουχία.

Χαῖρε, ἀρετῆς καὶ σοφίας κειμήλιον·
χαῖρε, ἀγωγῆς ἀκραιφνοῦς ἐργαστήριον.

Χαῖρε, ἄνθραξ ὁ πρηστήριος ἐνεργείας θεϊκῆς·
χαῖρε, δόναξ θεοκίνητος θεοπνεύστου διδαχῆς.

Χαῖρε, ὅτι κηρύκων ἀγλαίζεις χορείας·
χαῖρε, ὅτι δαιμόνων καθαιρεῖς συστοιχίας.

Χαῖρε, σοφίας στόμα τὸ ἔνθεον·
χαῖρε, ἀγνείας πόμα τὸ εὐληπτον.

Χαῖρε, στακτὴ καθηδύνουσα Κύπρον·
χαῖρε, πηγὴ ἀναψύχουσα κόσμον.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Θεῖε τῆς χριστωνύμου
ἀρχιτέκτον, Βαρνάβα,
σεπτῆς ὀνομασίας, ἱκμάδα
κατηνάλωσας πᾶσαν ψυχῆς
σῆς ἀρετηφόρου εἰς Χριστοῦ πίστεως
διάδοσιν, Ἀπόστολε,
ἀεῖποτε ὁ πόθῳ ψάλλων·

Ἄλληλούϊα.

Ιὸν Εὐαγγελίου
σωστικοῦ μυροβόλον,
Βαρνάβα, δυσωδίαν εἰδώλων
ἀπεδίωξας καὶ θαυμαστῶς
εὐωδίαν βίου ἀκραιφνοῦς ἔχεας
τοῖς ὕμνοις εὐφημοῦσί σε
καὶ ἄσμασι τερπνοῖς βοῶσι·

Χαῖρε, εἰδώλων ὁ καθαιρέτης·
χαῖρε, μερόπων ἐκ πλάνης ρύστης.

Χαῖρε, ὁ φιλήσας Χριστὸν ἐκ νεότητος·
χαῖρε, ὁ ἀθλήσας ἐν Κύπρῳ ὡς ἄσαρκος.

Χαῖρε, Ῥώμης ἐνδοξότατος καὶ κλεινὸς εἰσηγητής·
χαῖρε, τόλμης λύχνος πάμφωτος καὶ φῶς πίστεως ὀρθῆς.

Χαῖρε, Ἀλεξανδρείας ὁ λαὸν νουθετήσας·
χαῖρε, τῆς εὐσεβείας ὁ τὸ κράτος φαιδρύνας.

Χαῖρε, κρατῆρ χαρίτων τοῦ Πνεύματος·
χαῖρε, λυτῆρ μανίας τοῦ δαίμονος·

Χαῖρε, φρουρὸς εὐσεβῶν καὶ ἐπόπτης·
χαῖρε, θερμὸς νήσου Κύπρου προστάτης.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Κένωσιν ὁ κηρύξας
Θεανθρώπου Κυπρίοις,
Βαρνάβα, σῆ ἐφέσει καρδίας
ὀλοθύμω καὶ μαρτυρικὸν
ὑπομείνας τέλος δι' Αὐτὸν, βράβευε
ἡμῖν ἄμφω ὑγίειαν
τοῖς κράζουσιν ἐν εὐλαβείᾳ·

Ἄλληλούϊα.

Λίθων ἐν Σαλαμῖνι
τὰς ρίπας Ἰουδαίων
καὶ στίφους τῶν λατρῶν τῶν εἰδώλων
ὑπομείνας, Βαρνάβα, πυρὶ
παρεδόθης, ἔνθεε, ἐν ἧ Κτίσαντι
ψυχὴν τὴν σὴν παρέδωκας·
διό σοι ταπεινῶς φωνοῦμεν·

Χαῖρε, τὸ γέρας τῆς Σαλαμίνος·
χαῖρε, τὸ κέρας σεμνοῦ ἀγῶνος.

Χαῖρε, σῆς Μονῆς φερωνύμου ὁ ἔφορος·
χαῖρε, ἡ πυξὶς εὐσεβῶν ἡ ἀσάλευτος.

Χαῖρε, ὅτι καθυπέμεινας χαίρων λιθοβολισμόν·
χαῖρε, ὅτι βλάβης ἔσωσας ποίμνιον τὸ λογικόν.

Χαῖρε, ὁ ἀναργύρων τὰς ἰάσεις παρέχων·
χαῖρε, ὁ θεοσόφως κλονουμένους στηρίζων.

Χαῖρε, δοτὴρ τῆς χάριτος ἄφθονος·
χαῖρε, πρηστήρ τοῦ πλάνου ἀλάστορος.

Χαῖρε, πιστῶν ἐν δεινοῖς θυμηδία·
χαῖρε, ἡμῶν ψυχικὴ εὐφορία.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Μάνδρας σου Ἱερέως
τῇ θερμῇ παρακλήσει,
Βαρνάβα, ὑπὲρ λόγον ἀρτίως
ἐκ τῆς κλίνης παραλυτικόν,
ἰατρὲ νοσοῦντων χαλεπῶς, ἡγειρας
καὶ ἡνοιξας τὰ στόματα
πιστῶν περιχαρῶς κραυγάζειν·

Ἄλληλούϊα.

Νίκης λαβών, Βαρνάβα,
ἀϊδίου τὸ στέφος
ἀπῆλθες πρὸς Χριστόν, Ὅν ἐπόθεις,
καὶ κατέλιπες Κύπρω σορὸν
σῶν σεπτῶν λειψάνων, Μᾶρκος ἃ ἔθηκεν
ἐντὸς σπηλαίου, πάνσοφε,
κραυγάζων σοι φωναῖς εὐήχοις·

Χαῖρε, ἡ ἔγερσις παραλύτων·
χαῖρε, ἐγκαύχησις τῶν Κυπρίων.

Χαῖρε, τῆς Μονῆς σου κοσμήτωρ καὶ καύχημα·
χαῖρε, νήσου Κύπρου προστάτης καὶ στήριγμα.

Χαῖρε, ὅτι ἀφθαρτότητος στέφος εἴληφας λαμπρόν·
χαῖρε, ὅτι ὀμηγύρεως πέλεις φύλαξ εὐσεβῶν.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων ἑβδομήκοντα πρῶτος·
χαῖρε, θεοκηρύκων κοσμιότης καὶ εὐχος.

Χαῖρε, Χριστοῦ τῆς πίστεως σέμνωμα·
χαῖρε, ἐχθροῦ βεβήλου τὸ σύντριμμα.

Χαῖρε, ὁδὸν μαρτυρίου βαδίσας·
χαῖρε, πολλῶν ὁ τὸν ζόφον σκεδάσας.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Εένως τὸ λείψανόν σου
ὑποδείξει σου εὐρεν
Ἀνθέμιος ὁ θεῖος, Βαρνάβα,
ἐν σεπταῖς σου βαστάζων χερσὶ
τὸ κατὰ Ματθαῖον, σῶφρον Ἀπόστολε
Κυρίου, Εὐαγγέλιον
καὶ ἔψαλλε πανηγυρίζων·

Ἀλληλούϊα.

Οῦλβε Χριστοῦ, Βαρνάβα,
τιμαλφές, τὸ σὸν σκῆνος
Ἀνθέμιος δωρίσας ἐκθύμως
Πατριάρχῃ πληθὺν παρ' αὐτοῦ
προνομίων, ἄνερ ἀγαθέ, ἔλαβεν,
ἃ κεκτημένη κράζει σοι
Κυπρίων Ἐκκλησία ταῦτα·

Χαῖρε, ὁ τύπος τῆς ἀφθαρσίας·
χαῖρε, ὁ στῦλος θεογνωσίας.

Χαῖρε, Ἀνθεμίου ἀγώνων ἐνίσχυσις·
χαῖρε, χριστωνύμου λαοῦ ἡ κραταίωσις.

Χαῖρε, Κύπρου θεῖε πρόξενε προνομίων ἱερῶν·
χαῖρε, δήμου φύλαξ ἄγρυπνε Ὁρθοδόξων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, ὁ ὑποδείξας Ἀνθεμίῳ σὸν τάφον·
χαῖρε, ὁ διανύσας τῆς ἀθλήσεως τρίβον.

Χαῖρε, λαμπὰς θαυμάτων πολύφωτος·
χαῖρε, παστὰς τῆς ἄνω λαμπρότητος·

Χαῖρε, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος·
χαῖρε, λυτὴρ τῶν εἰδώλων ἀνδρείος.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Πρᾶε καὶ ταπεινόφρον
χριστοκῆρυξ, Βαρνάβα,
πυξίον ἀγωγῆς θεαρέστου
καὶ ἀκρώρεια τῆς ἀρετῆς,
ἐκτενῶς δυσώπει τὸν Χριστὸν ἔλεος
Αὐτοῦ πέμψαι τὸ ἄμετρον
ἡμῖν τοῖς σοὶ τρανῶς βοῶσιν·

Ἄλληλούϊα.

Ρῆτορ τῆς εὐσεβείας,
θεοφόρε Βαρνάβα,
τῆς Κύπρου φωτιστὰ καὶ κοσμητορ,
ἀποδίωξον αἰρετικοὺς
τοὺς προβατοσχήμους ἐκ σεπτῆς ποιμνης σου
Κυπρίων τῶν ἐκάστοτε
βοώντων σοὶ ἀξιοχρέως·

Χαῖρε, τὸ φέγγος Θεοῦ ἀγάπης·
χαῖρε, τὸ βέλος εἰδώλων πλάνης.

Χαῖρε, ἱερῶν ἐννοιῶν ἐντευκτήριον·
χαῖρε, ἀρετῶν θεϊκῶν ἐργαστήριον.

Χαῖρε, μύστης ἀγαθότητος Θεανθρώπου Ἰησοῦ·
χαῖρε, ῥύστης τοῦ φρονήματος τοῦ ματαίου καὶ φθαρτοῦ.

Χαῖρε, ὅτι προθύμως διηκόνησας Παύλῳ·
χαῖρε, ὅτι ἐκθύμως ὑπηρέτησας Λόγῳ.

Χαῖρε, ῥητόρων θείων ἀκρόρεια·
χαῖρε, κηρύκων πίστεως αὔγασμα.

Χαῖρε, ψυχῆς ὁ ζώσας δυνάμεις·
χαῖρε, αὐτῆς ὁ μειώσας ἐπάρσεις.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Κτήριγμα Ἐκκλησίας
τῆς ἐν Κύπρῳ, Βαρνάβα,
αὐτὴν ἐξ οὐρανοῦ περιέπεις
τῶν δωμαίων καὶ περιφρουρεῖς
καὶ στερεῶς στηρίζεις σῆ πολλῇ χάριτι
ἐν βίου περιστάσεσιν,
Ἄπόστολε, θερμῶς βοῶσαν·

Ἄλληλουῖα.

Τάφον τὸν ἱερόν σου
παρακείμενον Μάνδρας
σεπτῆς σου, Θεοφόρε Βαρνάβα,
ὡς ἐν ἔαρι, πάτερ, ῥοδῶν,
εὐωδίαν χέοντα ἡμῖν ἄρρητον
πιστῶς κατασπαζόμενοι
βοῶμέν σοι τρανῶς τοιαῦτα·

Χαῖρε, ὁ φοῖνιξ τοῦ Παραδείσου·
χαῖρε, ἡ σάλπιγξ τοῦ Παρακλήτου.

Χαῖρε, ἀθλητῶν ὁ ζηλώσας παλαίσματα·
χαῖρε, εὐσεβῶν ὁ πληρῶν τὰ αἰτήματα.

Χαῖρε, ἄγαλμα θεόγλυπτον πόνων ἀποστολικῶν·
χαῖρε, οἴκημα θεότευκτον ἀρετῶν μαρτυρικῶν.

Χαῖρε, μύρον εὐῶδες ἐκ σοῦ τάφου ὁ βλύζων·
χαῖρε, ῥόδον χαρίτων καὶ ἰάσεων ῥεῖθρον.

Χαῖρε, νοσοῦσι νέμων ἰάματα·
χαῖρε, πιστοῖς παρέχων τὰ πρόσφορα.

Χαῖρε, κρουνὸς θαυμασίων ἀειῖρρος·
χαῖρε, σκηπτὸς κατ' ἀνθρώπων τοῦ ἄχθους.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Υμνων εὐήχων μύροις
καταρῥαίνομεν τάφον,
Ἀπόστολε, σὸν θεῖον, Βαρνάβα,
καὶ πληρούμενοι ἐξ ἀσπασμοῦ
τούτου δωρημάτων θεϊκῶν κράζομεν·
ἡμᾶς εὐλόγει πάντοτε
Θεὸν δοξολογοῦντας οὕτως·

Ἄλληλουῖα.

Φέγγει ἀδιαλείπτων
προσευχῶν σου, Βαρνάβα,
φωτίζεις εὐσεβῶν τὰς καρδίας
καὶ ἀχλὺν ἐκδιώκεις ταχὺ
ἀσεβείας, φίλε τοῦ Χριστοῦ γνήσιε·
διό σοι πίστει κράζομεν
οἱ κείμενοι παθῶν ἐν ζόφῳ·

Χαῖρε, ἡ λάμψις Θεοῦ σοφίας·
χαῖρε, ἡ σβέσις τῆς ἀγνωσίας.

Χαῖρε, ὁ φωτίσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα·
χαῖρε, ὁ συντρίψας σοῖς λόγοις τὰ εἴδωλα.

Χαῖρε, φάρος παμφαέστατος ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς·
χαῖρε, στῦλος ἀδιάσειστος καθαρᾶς διαγωγῆς.

Χαῖρε, ὅτι διώκεις τοῦ θανάτου σκοτίαν·
χαῖρε, ὅτι ἀυγάζεις θεϊκὴν εὐσπλαγχνίαν.

Χαῖρε, ἡ δᾶς Χριστοῦ ἀγαθότητος·
χαῖρε, ὀλκὰς Αὐτοῦ τῆς χρηστότητος.

Χαῖρε, ἀυγὴ τῶν πιστῶν σωτηρίας·
χαῖρε, βαρὺ πλήγμα πλάνου μανίας.

Χαίροις, σκὴνωμα χάριτος.

Χάριτος ἐκμαγεῖον
καὶ χειμάρρους ἐλέους,
Βαρνάβα, κατοικτίρεις τοὺς πίστει
ἀνυμνοῦντάς σε καὶ εὐλαβῶς
προσκυνοῦντας τάφον σου σεπτόν, Ἄγιε,
τὸν βλύζοντα ἰάματα
τοῖς ἄδουσι Χριστῷ ἐκθύμως·

Ἄλληλούϊα.

Υάλλειν σὴν παρρήσιαν,
ἦνπερ ἔχεις, Βαρνάβα,
πρὸς Κύριον, Αὐτοῦ Ἐκκλησίας
ὡς Ἀπόστολος καὶ ἀθλητής,
ὁ ἐν Σαλαμίनि γέρα δεξάμενος
θεόθεν ἀφθαρτότητος,
ἀξίωσον τοὺς σοὶ βοῶντας·

Χαῖρε, Κυπρίων ὁ παρακλήτωρ·
χαῖρε, καμνόντων ταχὺς ἀκέστωρ.

Χαῖρε, Ἀποστόλων τοὺς τρόπους μιμούμενος·
χαῖρε, Ἰουδαίων ἰσχὺν μὴ πτοούμενος.

Χαίρε, ὅτι φῶς ἀνέτειλας ἐκ σοῦ τάφου τῷ λαῷ·
χαίρε, ὅτι ἐπεβράβευσας σθένος εὐσεβῶν χορῶ.

Χαίρε, ὁ ἀναμένων καινισμόν τῆς σῆς Μάνδρας·
χαίρε, ὁ πᾶσι νέμων δόσεις σῆς εὐσπλαγχνίας.

Χαίρε, ἐκγόνων Ἄγαρ ἢ δίωξις·
χαίρε, Κυπρίων ἄλλους ἢ πράϋνσις.

Χαίρε, ἐχθρῶν συντριβὴ ἐσομένη·
χαίρε, πιστῶν χαρμονὴ ἢ μεγάλη.

Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Ω^ς Κυπρίων ἀκέστορ
καὶ φρουρὲ καὶ προστάτα,
Βαρνάβα, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων (ἐκ γ')
καὶ ὑμνούντων σε ὡς ἀγαθὸν
ἄνδρα, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ ἔμπλεων,
εὐλόγει καὶ ἀγίαζε
τοὺς κράζοντας ἐν κατανύξει·

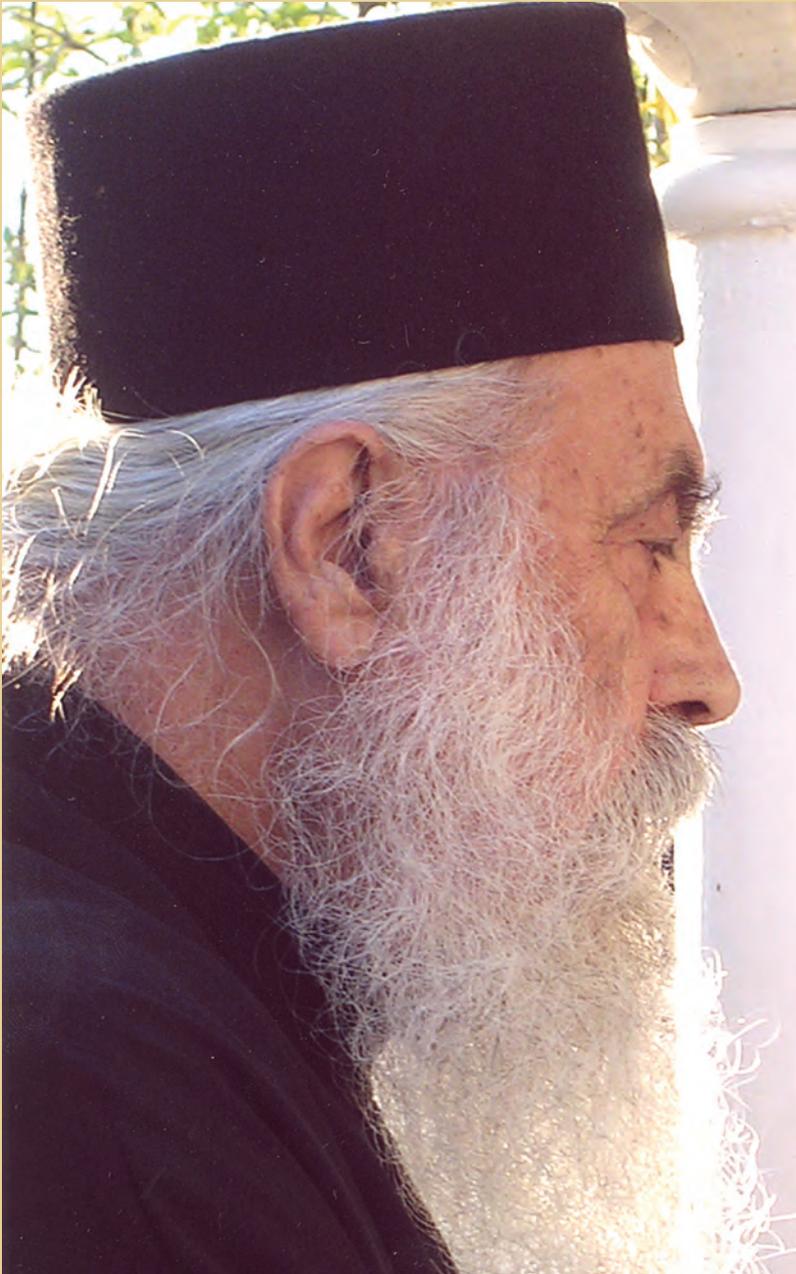
Ἄλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Χριστεπωνύμου ἀπαρχὴν χορείας κλήσεως
καὶ διαπρύσιον Ἀπόστολον καὶ κήρυκα
ἀληθείας ψυχοτρόφου Εὐαγγελίου
τοῦ σεπτοῦ φαιδρῶς, Βαρνάβαν, εὐφημήσωμεν
ὡς τῆς Κύπρου ἀντιλήπτορα καὶ καύχημα
μέγα κράζοντες· Χαίροις, σκῆνωμα χάριτος.

Δίστιχον.

Χαίρε, Βαρνάβα, σὺν ἀγαθῷ λευίτῃ,
Γαβριήλ, ἔκραξε Χαραλάμπης πόθῳ.

*Ὁ Γέροντας Γαβριήλ
σκεπτόμενος τὸ κατεχόμενο Μοναστήρι του.*

Ψυχωφελείς σκέψεις τοῦ Γέροντος

Ἔχει μεγάλη ἀξία ἀλλὰ εἶναι καὶ καθήκον μας κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ σώσει μιὰ ψυχὴ μέσα στὴν κοινωνία μας, μέσα στὸ τόσο σκοτάδι τῆς κακίας.

Ὁφείλουμε μὲ ταπείνωση νὰ διερχόμεθα τὶς ἡμέρες μας καὶ ὅλη μας τὴ ζωὴ μὲ ἀγάπη πρὸς πάντας ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ὁ θάνατος δὲν εἶναι παράδοξο φαινόμενο στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ κοινὸς κληρὸς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνάπαυση ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμος, τὰ ὀχληρὰ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀμαρτίας καὶ μετάβαση πρὸς τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια.

Ἡ ὅλη μας ζωὴ εἶναι παιδευτήριον, εἶναι κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἶναι φυτῶριον πόνου καὶ δοκιμασίας. Ἡ θλίψη καὶ ὁ πόνος εἶναι ὁ κληρὸς παντὸς θνητοῦ καὶ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς προσκαίρου μας ζωῆς, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὸ βραβεῖο τῆς ἄνω κλήσεως.

Ποτὲ μὴ χάνεις τὴν ἐλπίδα σου στὴ Θεία Πρόνοια καὶ μὴ ἐπιτρέψεις νὰ σβήσει ἡ εὐσέβεια στὴν ψυχὴ σου.

Μακαρία ἡ συζυγία κατὰ Θεόν. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ «μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Ῥωμ. ιε' 1). Ὅπου ὁμοψυχία, ἐκεῖ καὶ ὁ Θεός.

Τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἐπεξεργάζεται ὡς ἀργαλεῖδος τὸ χιτῶνα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀρετῆς, γιατί, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος διαφθείρεται, τόσο ὁ ἔσωθεν ἀνακαινίζεται» (Β' Κορ. δ' 16).

Εὐχή εἰς μελλονύμφους: «Ἀνοιξατε τὰ ταμεῖα τῆς ψυχῆς σας, νὰ ἐνθρονισθεῖ εἰς αὐτὰ ὁ Κύριος, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη. Πάντοτε χαίρετε· ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε· ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε (Α' Θεσ. ε' 15-18)· καὶ τῇ χαρᾷ σας κανεῖς δὲ θὰ μπορέσει νὰ σᾶς τὴν πάρει».

Μὲ ὑπομονὴ παρέρχονται ὅλοι οἱ πειρασμοὶ καὶ ὅλες οἱ δοκιμασίαι. Μὲ τοῦ Θεοῦ τῇ μεγάλῃ εὐσπλαγχνίᾳ σηκώνουμε τὸ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἀδυναμιῶν μας.

«Πολλὰ πταίμεν» (Ἰάκ. γ' 1) κάθε ἡμέρα καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς μας πειραζόμεθα. «Αἰτούμεν καὶ οὐ λαμβάνομεν», διότι «κακῶς αἰτούμεθα», κατὰ τὸν Ἀπόστολον Ἰάκωβον (Ἰάκ. δ' 3). Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει· διασκεδάσει τὰ νέφη πάντα καὶ τὸ χειμῶνα διαδέχεται ἡ ἄνοιξη· τὴν καταιγίδα ἢ γαλήνη. Ἐμεῖς γιατί λυποψυχοῦμε;

Ποιὸς διῆλθε τὸ βίον χωρὶς δοκιμασίαι; Ποιὸς ὁ μισθὸς τότε, χωρὶς πάλη, χωρὶς νίκη;

Γιὰ τοῦτο πάσχουμε, γιὰ νὰ τελειοποιηθοῦμε «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Εἶναι «τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν» (Ματθ. στ' 14) καὶ δὲν μᾶς χωρεῖ μὲ τὸ φόρτο τῶν ἐλαττωμάτων μας.

Ἄν καὶ ἀρνήθηκα τοὺς γονεῖς μου καὶ χωρίσθηκα ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ μιὰ πνευματικὴ πορεία, δὲν χωρίσθηκα πνευματικά, γιατί μοῦ ἔδωσαν μιὰ χριστιανικὴ ἀνατροφή καὶ τίς εὐχέες τους γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ πὺν βαδίζω καὶ ζῶ, «τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν».

Γι' αὐτὸ ἔστρεψα τὴν πρόνοιάν μου καὶ τὴ σκέψην μου πρὸς τὸ τοῦ Παύλου λόγιον: «εἰ δέ τις τῶν οἰκειῶν οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων» (Α' Τιμόθ. ε' 8). Πιστεύω ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ τὸ πνευματικότερον νόημα ἀναβιβάζω τὴν ἀπάρνηση τῶν οἰκειῶν, ἀφοῦ «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. ι' 37). Ἀπόταξη καὶ ἄρνηση τούτων πρέπει νὰ γίνεται, ὅταν μᾶς ἐμποδίζουν νὰ δοξάζουμε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ φυλάττουμε τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν μαζί μας συμβαδίζουν, εἶναι πλέον πνευματικοὶ πατέρες μας καὶ ἀδελφοί μας.

Εἶθε μέχρι τέλους νὰ ἐργαζόμεθα καὶ νὰ ζοῦμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Μέσα στὸ πέλαγος τοῦ παρόντος βίου συναντοῦμε πολλὰς φορές καταιγίδες καὶ τρικυμίες καὶ ζάλη μᾶς καταλαμβάνει πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ πρῶτον σὲ πνευματικὴ ἀνάταση· ἔπειτα σὲ ἀσυνέπεια περιπίπτουμε καὶ ἀμέλεια. Γι' αὐτὸ πάντοτε ἰσχύετε καὶ «ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ» (Ἐφεσ. στ' 10).

Οἱ καιροί μας εἶναι χαλεποί, μὲ ἔλλειψη πνευματικότητος· ὑλιστικὰ τὰ φρονήματα καὶ οἱ τάσεις τῆς γενεᾶς μας καὶ ἡ ἔξω ζωὴ σκανδαλώδης καὶ προκλητικὴ. Γι' αὐτὸ χρειάζεται συχνὴ ἐπικοινωνία πνευματικῶν ἀνθρώπων καὶ «ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν» καὶ ἀνταλλαγὴ σκέψεων· κοινὴ μελέτη καὶ συμπροσευχὴ, γιὰ νὰ ἐμψυχωθοῦμε πρὸς ζῆλο Θεοῦ. Χρειάζεται ἡ ζωὴ τῶν κατακομβῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Τέτοιες συνάξεις τὶς εὐλογεῖ ὁ Θεός, ὡς μᾶς πληροφορεῖ: «Ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ιη' 20).

Ὁ βίος τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ κόσμου εἶναι ἀληθῆς νέκρωση καὶ ἀλλοτρίωση ἀπὸ πάντων τῶν ἐγκοσμίων. Ἡ ἀναχώρηση ὀδηγεῖ σὲ οὐράνια βιοτή.

Οἱ καιροί μας εἶναι χαλεποί. Πειρασμοί, ψυχρότητα πίστεως, χαλάρωση ἀρχῶν, βάθους πνευματικοῦ καὶ ἔρωτος Θεοῦ. Εἴμεθα δυστυχῶς φυγόπονοι, ἀναβλητικοί, ἀσθενεῖς «*ψυχῇ τε καὶ σώματι*».

Ἐνωμένοι ὅλοι μας μὲ ἀγάπη καὶ συμπροσευχόμενοι ἐνδυναμωνόμεθα καὶ σκορποῦμε ἐμπόδια καὶ μικροαδυναμίες. Μὲ ὕμνους καὶ προσευχὰς ἅς κατευθύνουμε ὅλη τὴν πορεία τῆς ἡμέρας καὶ τὶς κινήσεις μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ
Τῷ ΜΟΝῶ ΑΛΗΘΙΝῶ ΘΕῶ ΗΜῶΝ

Χριστέ μου,

Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἄκραν Σου ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπία, ἡ ὁποία μᾶς ἔδωσε τὸ μεγάλο Ἀπόστολό Σου Βαρνάβα ὄχι μόνο ὡς φωτιστὴ τῆς ἀγαπημένης μας Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄγρυπνο φύλακα καὶ ρύστη ἐτοιμότατο τῶν οἰκετῶν Σου ἀπὸ κάθε θλίψη καὶ ἀνάγκη στοὺς αἰῶνες.

Σ' εὐχαριστοῦμε ἐπίσης γιὰ τὸ ὅτι ἀνέδειξες τὸν τάφο του πηγὴ ἀνεξάντλητη καὶ βρύση ἰαμάτων ἀστείρευτη.

Ὅχι λιγώτερο Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὸ Γέροντα Γαβριήλ, τὸν τελευταῖο Ἱερομόναχο τῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Σου καὶ τώρα ἄξιο αὐτῆς Καθηγούμενο «ἐν ἔξορίᾳ», οἱ εὐχὲς τοῦ ὁποίου πρὸς τὸ θρόνο τῆς Μεγαλωσύνης Σου μᾶς συντροφεύουν, μᾶς ἐνισχύουν, μᾶς γλυκαίνουν τὶς θλίψεις καὶ μᾶς ἔλκουν ἀπὸ τὸ λάκκο τῆς καθημερινότητος στὶς ἐπάλξεις τῆς ἀτελευτήτου Σου μακαριότητος.

